

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. v právní věci žalobce **Telefónica O2 Czech Republic, a.s.**, se sídlem v Praze 4, Michlích, Za Brumlovkou 266/2, IČ: 60193336, zastoupeným Mgr. Radkem Pokorným, advokátem AK Pokorný, Wagner & spol., se sídlem v Praze 1, Karolíny Světlé 301/8, proti žalovanému **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19.1.2004, č.j. R 20/2003,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19.1.2004, č.j. R 20/2003, a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30.6.2003, č.j. S 1/03-3250/03-ORP, **se zrušují** a věc se žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16.810,75 Kč krukám Mgr. Radka Pokorného, advokáta AK Pokorný, Wagner & spol., se sídlem v Praze 1, Karolíny Světlé 301/8, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se včas podanou žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 10.2.2004 domáhá vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19.1.2004, č.j. R 20/2003, stejně jako rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30.6.2003, č.j. S 1/03-3250/03-ORP, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 30.3.2004, č.j. 31 Ca 30/2004-137, byl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut, neboť soud dospěl k závěru, že žalobce neprokázal existenci nenahraditelné újmy vyplývající pro něj z právních následků napadených správních rozhodnutí.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31.7.2006, č.j. 31 Ca 30/2004-157, byla žaloba zamítnuta (výrok I.) s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Z odůvodnění tohoto rozsudku je zřejmé, že soud žádnou ze vznesených žalobních námitek nepovažoval za důvodnou.

O kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28.7.2008, č.j. 8 Afs 57/2007-233, tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31.7.2006, č.j. 31 Ca 30/2004-157, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost (§ 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního - dále jen „s.ř.s.“), a to i nad rámec důvodů namítaných stěžovatelem. Zdůraznil, že krajský soud se při odůvodnění napadeného rozsudku soustředil na rekapitulační část, ale poté se již nevypořádal se všemi žalobními námitkami a na konkrétní žalobní námítky reagoval především odkazy na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, na vyjádření žalovaného k žalobě, nebo vyslovil souhlas s názorem žalovaného, který citoval nebo parafrázoval. Z odůvodnění rozsudku proto není zřejmé, proč krajský soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele a proč žalobní námítky považoval za liché nebo vyvrácené.

O námitce podjatosti soudce vznesené žalobcem bylo rozhodnuto usnesením Nejvyššího správní soudu ze dne 22.9.2009, č.j. Nao 60/2009-277, tak, že soudce Krajského soudu v Brně JUDr. David Raus, Ph.D., je vyloučen z projednání a rozhodování věci, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 62 Ca 61/2007.

I. Shrnutí žalobních tvrzení

Žalobce nesouhlasí s prvostupňovým ani druhostupňovým rozhodnutím žalovaného, tato napadá v celém rozsahu a domáhá se jejich zrušení, neboť je přesvědčen o tom, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná. Namítl, že předseda žalovaného postupoval a rozhodoval v rozporu s ustanovením § 11 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o

ochraně hospodářské soutěže - dále jen „ZOHS“), ustanoveními § 22 a § 23 ZOHS a ustanoveními § 46 a § 59 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád - dále jen „s.ř.“). Žalobce tak byl zkrácen na svých právech, a to zejména na právu dle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které stanoví, že státní moc vůči němu lze uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Dále byl žalobce zkrácen také na právu dle čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, které stanoví, že každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Konkrétně namítl, že předseda žalovaného rozhodl v rozporu s ustanovením § 11 ZOHS, a to při posouzení problematiky tzv. smluvního hovorného, při právním posouzení charakteru jednotlivých smluv na poskytnutí cenových plánů, ustanovení o vypovězení smlouvy před určitým předem stanoveným datem, uplatňování individuálních podmínek, a to jak samostatně, tak i v rámci aplikace Winback/Retence programu, při posouzení doby pronájmu telefonních ústředen. Dále pak namítl, že předseda žalovaného rozhodl v rozporu s ustanoveními § 22 a § 23 ZOHS při udělení sankce a nápravných opatření. Žalobce uzavřel, že dle jeho názoru správní řízení a následné prvostupňové rozhodnutí žalovaného trpělo takovými nedostatky, na základě kterých bylo nezbytné, aby předseda žalovaného v souladu s ustanovením § 59 s.ř. dosavadní řízení doplnil a jeho vady odstranil. Ačkoli žalobce ve svém rozkladu ze dne 16.7.2003 proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného tato pochybení namítal, předseda žalovaného řízení nedoplnil a jeho vady neodstranil.

V reakci na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, pak žalobce ve svém písemném podání ze dne 26.3.2009 zejména zopakoval, že v průběhu správního řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, v důsledku čehož prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí žalovaného trpělo takovými nedostatky, které měly za následek jejich nezákonnost, a to jak ve vztahu ke kvalifikaci jednání žalobce jako (údajného) zneužívání dominantního postavení ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 ZOHS, tak ve vztahu k uloženým sankcím. Obsah správního spisu, resp. podklady pro napadená rozhodnutí jsou zcela nedostatečné a nelze z nich dle názoru žalobce dovést závěry obsažené v prvostupňovém a druhostupňovém rozhodnutí žalovaného. Žalobce zdůraznil, že při soudním přezkumu správních rozhodnutí v rámci správního soudnictví správní soudy přezkoumávají správní rozhodnutí pouze z hlediska jejich souladu se zákonem, pravidly logického usuzování a to, zda premisy takového úsudku byly zjištěny správným procesním postupem. Uzavřel, že krajský soud nemůže (a ani nemá) nahrazovat či suplovat povinnost správních orgánů postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že po pečlivém přezkoumání správního řízení a námitek žalobce obsažených v žalobě, neshledal druhostupňový orgán v postupu prvostupňového orgánu, jakým bylo vedeno správní řízení č.j. S 1/03, žádných věcných či procesních pochybení, jež by odůvodňovala zrušení prvostupňového rozhodnutí. Uvedl, že s námitkami obsaženými v rozkladu se

plně vypořádal v rámci žalobou napadeného rozhodnutí, což vyplývá z odkazů obsažených ve vyjádření k žalobě. Žalovaný proto v podrobnostech odkázal na odůvodnění prvostupňového a druhostupňového rozhodnutí, jakož i na správní spis č.j. S 1/03. Námitky žalobce nepovažuje za oprávněné a proto navrhl, aby soud podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

III. Napadená správní rozhodnutí

Prvostupňovým rozhodnutím žalovaného ze dne 30.6.2003, č.j. S 1/03-3250/03-ORP, bylo výrokiem 1. rozhodnuto tak, že společnost ČESKÝ TELECOM, a.s. se sídlem Olšanská 55/5, 130 34 Praha 3, IČ 60193336 tím, že uzavírá s podnikatelskými subjekty smlouvy na poskytnutí cenových plánů nebo dodatky ke smlouvám na poskytnutí cenových plánů ve znění Všeobecných podmínek pro poskytování cenových plánů PREMIUM ze dne 5. srpna 2002, účinných od 6. srpna 2002, včetně všech dodatků, Všeobecných podmínek pro poskytování cenových plánů BENEFIT ze dne 5. srpna 2002, účinných od 6. srpna 2002, včetně všech dodatků, Obchodních podmínek pro poskytování cenového plánu BUSINESS OPTIMAL ze dne 17. října 2002, účinných od 1. listopadu 2002, včetně všech dodatků, Obchodních podmínek společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. pro poskytování cenových plánů pro podnikové telefonní stanice ze dne 30. května 2001, účinných od 1. července 2001 do 31. ledna 2002 včetně všech dodatků, Všeobecných podmínek pro poskytování TOP cenových plánů ze dne 9. ledna 2002, účinných od 1. února 2002, včetně všech dodatků a Všeobecných podmínek pro poskytování cenových plánů BUSINESS PLATINUM COMBI ze dne 9. ledna 2002, účinných od 1. února 2002, včetně všech dodatků,

- a) ve kterých zavazuje zákazníky provolat každý měsíc minimální stanovený objem hovorů - tzv. smluvní hovorné - s tím, že pokud je objem uskutečněných odchozích hovorů nižší než smluvní hovorné stanovené příslušnou smlouvou na poskytnutí cenového plánu nebo dodatkem ke smlouvě na poskytnutí cenového plánu, účtuje zákazníkovi kromě ceny za uskutečněné hovory ještě rozdíl mezi výší smluvního hovorného a cenou za uskutečněné hovory - tzv. Vyúčtování smluvního hovorného;
- b) které obsahují závazek, že daná smlouva na poskytnutí cenového plánu nebo dodatek ke smlouvě na poskytnutí cenového plánu nebude žádnou ze smluvních stran vypovězen před určitým pevně stanoveným datem uvedeným ve smlouvě na poskytnutí cenového plánu nebo v dodatku ke smlouvě na poskytnutí cenového plánu;
- c) které obsahují závazek, že zákazníci budou využívat ze všech svých pevných telefonních linek k hlasovému provozu pouze služeb společnosti ČESKÝ TELECOM, as.;
- d) ve kterých uplatňuje individuální podmínky odlišné od podmínek obsažených ve Všeobecných podmínkách pro poskytování cenových plánů PREMIUM ze dne 5. srpna 2002, účinných od 6. srpna 2002, včetně všech dodatků, Všeobecných podmínkách pro poskytování cenových plánů BENEFIT ze dne 5.

srpna 2002, účinných od 6. srpna 2002, včetně všech dodatků, Obchodních podmínkách pro poskytování cenového plánu BUSINESS OPTIMAL ze dne 17. října 2002, účinných od 1. listopadu 2002, včetně všech dodatků, Obchodních podmínkách společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. pro poskytování cenových plánů pro podnikové telefonní stanice ze dne 30. května 2002, účinných od 1. července 2001 do 31. ledna 2002 včetně všech dodatků, Všeobecných podmínkách pro poskytování TOP cenových plánů ze dne 9. ledna 2002, účinných od 1. února 2002, včetně všech dodatků a Všeobecných podmínkách pro poskytování cenových plánů BUSINESS PLATINUM COMBI ze dne 9. ledna 2002, účinných od 1. února 2002, včetně všech dodatků;

- e) vytvořila programy Winback/Retence, které aplikuje s cílem získat či udržet zákazníka na úkor konkurence a na základě kterých přizpůsobuje podmínky pro uzavření smlouvy na poskytnutí cenového plánu nebo dodatku ke smlouvě na poskytnutí cenového plánu individuálním potřebám konkrétního zákazníka,

vytváří bariéru pro rozvoj konkurence na trhu poskytování veřejných telefonních služeb určených podnikatelským subjektům prostřednictvím veřejných pevných telekomunikačních sítí, čímž zneužila své dominantní postavení na trhu poskytování veřejných telefonních služeb určených podnikatelským subjektům prostřednictvím veřejných pevných telekomunikačních sítí ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů na újmu soutěžitelů i spotřebitelů.

Výrokem 2. za porušení § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, uložil Úřad pro ochranu hospodářské soutěže společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. se sídlem Olšanská 55/5, 130 34 Praha 3, IČ 60193336, dle ustanovení § 22 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, pokutu ve výši 81.700.000.- Kč (slovy: osmdesát jeden milion sedm set tisíc korun) s tím, že pokuta byla splatná do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže u České národní banky, pobočka Brno, č. účtu 3754-24825-621/0710, konstantní symbol 1148, jako variabilní symbol se uvede kmenová část daňového i identifikačního čísla účastníka řízení.

Výrokem 3. podle § 11 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů Úřad pro ochranu hospodářské soutěže jednání popsané pod bodem 1. výroku tohoto rozhodnutí společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. se sídlem Olšanská 55/5, 130 34 Praha 3, IČ 60193336 do budoucna zakázal.

Výrokem 4. v souladu s ustanovením § 23 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů uložil Úřad pro ochranu hospodářské soutěže následující opatření k nápravě:

- ČESKÝ TELECOM, a.s. se sídlem Olšanská 55/5, 130 34 Praha 3, IČ 60193336 je povinen do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí upravit stávající

znění smluv na poskytnutí cenových plánů ve znění Všeobecných podmínek pro poskytování cenových plánů PREMIUM, Všeobecných podmínek pro poskytování cenových plánů BENEFIT, Obchodních podmínek pro poskytování cenového plánu BUSINESS OPTIMAL, Všeobecných podmínek pro poskytování TOP cenových plánů a Všeobecných podmínek pro poskytování cenových plánů BUSINESS PLATINUM COMBI tak, aby:

- a) tyto podmínky neobsahovaly ustanovení zavazující zákazníky provolat každý měsíc minimální stanovený objem hovorů - tzv. smluvní hovorné;
 - b) smlouvy na poskytnutí cenových plánů neobsahovaly ustanovení o:
 - nevypovězení smlouvy na poskytnutí cenového plánu před určitým pevně stanoveným datem;
 - o závazku zákazníka využívat u všech pevných telefonních linek pouze služeb ČESKÉHO TELECOMU, a.s.;
- ČESKÝ TELECOM, a.s. se sídlem Olšanská 55/5, 130 34 Praha 3, IČ 60193336 je povinen do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí stanovit podmínky pro poskytování zvýhodněných cenových plánů tak, aby nebylo možné poskytovat tyto zvýhodněné cenové plány podle individuálních podmínek;

- ČESKÝ TELECOM, a.s. se sídlem Olšanská 55/5, 130 34 Praha 3, IČ 60193336 je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí ukončit poskytování zvýhodněných cenových plánů podle tzv. winback/retence programu.

Výrokem 5. uložil, aby o splnění nápravných opatření obsažených v bodě 4. výroku tohoto rozhodnutí byl povinen ČESKÝ TELECOM, a.s. se sídlem Olšanská 55/5, 130 34 Praha 3, IČ 60193336 informovat písemně Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ve lhůtě do 30 dnů po jejich realizaci.

O rozkladu žalobce bylo rozhodnuto druhostupňovým rozhodnutím žalovaného ze dne 19.1.2004, č.j. R 20/2003, tak, že výrokem I. byl změněn bod 1. výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaného takto: Společnost ČESKÝ TELECOM, a.s. se sídlem Praha 3, Olšanská 55/5, PSČ 130 34, IČ 60 19 33 36, tím, že uzavírá s podnikatelskými subjekty smlouvy na poskytnutí cenových plánů nebo dodatky ke smlouvám na poskytnutí cenových plánů ve znění Všeobecných podmínek pro poskytování cenových plánů PREMIUM ze dne 5. srpna 2002, účinných od 6. srpna 2002, včetně všech dodatků, Všeobecných podmínek pro poskytování cenových plánů BENEFIT ze dne 5. srpna 2002, účinných od 6. srpna 2002, včetně všech dodatků, Obchodních podmínek pro poskytování cenového plánu BUSINESS OPTIMAL ze dne 17. října 2002, účinných od 1. listopadu 2002, včetně všech dodatků, Obchodních podmínek společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. pro poskytování cenových plánů pro podnikové telefonní stanice ze dne 30. května 2001, účinných od 1. července 2001 do 31. ledna 2002, včetně všech dodatků, Všeobecných podmínek pro poskytování TOP cenových plánů ze dne 9. ledna 2002, účinných od 1. února 2002, včetně všech dodatků, a Všeobecných podmínek R2, pro poskytování cenových plánů BUSINESS

PLATINUM COMBI ze dne 9. ledna 2002, účinných od 1. února 2002, včetně všech dodatků,

- a) ve kterých zavazuje zákazníky provolat každý měsíc minimální stanovený objem hovorů - tzv. smluvní hovorné - s tím, že pokud je objem uskutečněných odchozích hovorů nižší než smluvní hovorné stanovené příslušnou smlouvou na poskytnutí cenového plánu nebo dodatkem ke smlouvě na poskytnutí cenového plánu, účtuje zákazníkovi kromě ceny za uskutečněné hovory ještě rozdíl mezi vyšší smluvního hovorného a cenou za uskutečněné hovory - tzv. Vyúčtování smluvního hovorného;
- b) které obsahují závazek, že daná smlouva na poskytnutí cenového plánu nebo dodatek ke smlouvě na poskytnutí cenového plánu nebude žádnou ze smluvních stran vypovězena před určitým pevně stanoveným datem uvedeným ve smlouvě na poskytnutí cenového plánu nebo v dodatku ke smlouvě na poskytnutí cenového plánu;
- c) které obsahují závazek, že zákazníci budou využívat ze všech svých pevných telefonních linek k hlasovému provozu pouze služeb společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s.;
- d) ve kterých uplatňuje individuální podmínky odlišné od podmínek obsažených ve Všeobecných podmínkách pro poskytování cenových plánů PREMIUM ze dne 5. srpna 2002, účinných od 6. srpna 2002, včetně všech dodatků, Všeobecných podmínkách pro poskytování cenových plánů BENEFIT ze dne 5. srpna 2002, účinných od 6. srpna 2002, včetně všech dodatků, Obchodních podmínkách pro poskytování cenového plánu BUSINESS OPTIMAL ze dne 17. října 2002, účinných od 1. listopadu 2002, včetně všech dodatků, Obchodních podmínkách společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. pro poskytování cenových plánů pro podnikové telefonní stanice ze dne 30. května 2001, účinných od 1. července 2001 do 31. ledna 2002, včetně všech dodatků, Všeobecných podmínkách pro poskytování TOP cenových plánů ze dne 9. ledna 2002, účinných od 1. února 2002, včetně všech dodatků a Všeobecných podmínkách pro poskytování cenových plánů BUSINESS PLATINUM COMBI ze dne 9. ledna 2002, účinných od 1. února 2002, včetně všech dodatků;
- e) ve kterých aplikuje společností ČESKÝ TELECOM, a.s. vytvořené programy Winback/Retence s cílem získat či udržet zákazníka na úkor konkurence, kdy na základě těchto programů přizpůsobuje podmínky pro uzavření smlouvy na poskytnutí cenového plánu nebo dodatku ke smlouvě na poskytnutí cenového plánu individuálním potřebám konkrétního zákazníka,

zneužila své dominantní postavení na trhu poskytování veřejných telefonních služeb určených podnikatelským subjektům prostřednictvím veřejných pevných

telekomunikačních sítí ve smyslu ustanovení § 11 odst.1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, na újmu soutěžitelů i spotřebitelů, když zneužití dominantního podstavení spočívá ve vytváření bariér pro rozvoj konkurence na trhu poskytování veřejných telefonních služeb určených podnikatelským subjektům prostřednictvím veřejných pevných telekomunikačních sítí.

Výrokem II. v bodech 2., 3., 4. a 5. výroky prvostupňového rozhodnutí žalovaného potvrdil.

IV. Přípustnost žaloby, rozsah přezkumné činnosti soudu

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s., osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), napadená rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), včetně řízení, které jejich vydání předcházelo, přičemž z úřední povinnosti přihlédl i k vadám řízení (§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

K vypořádání žalobních námitek soud pristoupil takto:

Podle ustanovení § 46 s.ř. rozhodnutí musí být v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, musí být vydáno orgánem k tomu příslušným, vycházet ze spolehlivého stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti.

Podle ustanovení § 59 odst. 1 s.ř. odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní.

V.1 Námitka rozporu s ustanovením § 11 ZOHS

Úvodní námitka žalobce se týká rozporu napadených rozhodnutí s ustanovením § 11 ZOHS, a to při posouzení problematiky tzv. smluvního hovorného, při právním posouzení charakteru jednotlivých smluv na poskytnutí cenových plánů, ustanovení o vypovězení smlouvy před určitým předem stanoveným datem, při uplatňování individuálních podmínek, a to jak samostatně, tak i v rámci aplikace Winback/Retence programu, při posouzení doby pronájmu telefonních ústředí.

V prvé řadě je nutné uvést, že jednoznačná názorová shoda ohledně definice hospodářské soutěže neexistuje, ale lze poměrně přesně definovat jednotlivé formy omezování soutěže a následně jejich dílčí skutkové podstaty, ale vždy s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem šetřeného případu či projednávané věci. Tyto dílčí

skutkové podstaty v žádném případě nemají charakter uzavřené legální definice, nýbrž se jedná o demonstrativní výčet zakázaných jednání, která jsou zpřesňována a dotvářena rozhodovací praxí žalovaného, výkladovými dokumenty Komise EU či jiných orgánů ochrany hospodářské soutěže, odbornou literaturou, národní a komunitární soudní judikaturou. S ohledem na povahu soutěžního práva je proto v každém jednotlivém případě nutná detailní právně-ekonomická analýza věci, která rovněž objektivně zohlední veškerá související konkrétní fakta a soutěžněprávní okolnosti, přičemž je podstatné, aby ve věci přijaté skutkové i právní závěry byly jasně, logicky a srozumitelně odůvodněny a nejednalo se o kompilát hypotéz a premis, který nebyl přesvědčivě prokázán. K aplikaci soutěžněprávních předpisů tedy nelze přistupovat formálně a základním poměřovacím kritériem by se měly prioritně stát faktické účinky na soutěž na vymezeném relevantním trhu a hmatatelný dopad na spotřebitelský blahobyt.

Již vtéto souvislosti považuje soud za podstatné připomenout závěry vyplývající z *nálezů Ústavního soudu ze dne 13.6.2006, č.j. I. ÚS 50/03*, podle něhož: „*Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze pomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, neboť v každém z nich je třeba nalézat i právní principy uznávané demokratickými právními státy...*“

Z učebnicové literatury pak lze zmínit: „*V podmínkách svobodné soutěže na trhu mohou soutěžitelé decentralizovaně plánovat a pružně se přizpůsobovat měnícím se tržním podmínkám. Proto nemůže ani stát (diskriminačními nebo preferenčními opatřeními), ani jednotlivý účastník soutěže (kartelovými dohodami, vázanými obchody či zabraňovacími postupy) omezit rozhodovací prostor a možnosti volby na trhu měrou vyšší, než je potřebné právě pro zachování autoregulačně působící volné (tj. neomezené a nezkreslené) soutěže. I proto musí být právní rámec protimonopolního a protikartelového zákonodárství velmi pružný a přístupný (prostřednictvím judikatury a stanovisek) obsahovým posunům.*“ srov. Eliáš, K., Bejček, J., Hajn, P., Ježek, J. a kol. *Kurs obchodního práva. Obecná část. Soutěžní právo*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, 407 – 408 s.

Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že relevantní trh z hlediska věcného vymezil jako trh poskytování veřejných telefonních služeb určených podnikatelským subjektům prostřednictvím veřejných pevných telekomunikačních sítí. Z hlediska geografického lokalitami na území České republiky, kde jsou nataženy pevné telekomunikační sítě a po stránce časové dovodil, že jde o trh trvalý, charakterizovaný pravidelně se opakujícími dodávkami v průběhu celého roku. Současně uvedl, že žalobce na trhu poskytování veřejných telefonních služeb určených podnikatelským subjektům prostřednictvím veřejných pevných telekomunikačních sítí zastává dominantní postavení ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 ZOHS. V rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že žalobce „*vypracoval několik variant cenových plánů určených pro podnikatelský sektor, kdy podle podmínek vztahujících se k jednotlivým typům cenových plánů poskytoval tyto cenové plány pouze tehdy, pokud se druhá smluvní strana - zákazník, zavázala buď provolat pevně stanovenou minimální částku v určitém období, využívat*

takový cenový plán po určitou, pevně stanovenou dobu, využívat pro volání v pevné síti výhradně služeb žalobce, apod. ... Takové jednání, pokud je praktikováno subjektem v dominantním postavení, má značně negativní dopad na soutěž na příslušném relevantním trhu, neboť může v konečném důsledku vést k tomu, že soutěžitel v dominantním postavení si takto „drží“ zákazníka a konkurence může být tímto chováním postupně vytlačována z trhu, až by její podíl a tím i vliv na účinnou soutěž byl nepatrný. Soutěžiteli v dominantním postavení by poté, co by se takto oslabil vliv konkurence a posílila se jeho vlastní pozice na trhu, nic nebránilo v přehodnocení své obchodní politiky a mohl by upustit od poskytování rabatů, takže by tím, kdo by na takové chování subjektu v dominantním postavení mohl doplatit nejvíce, je konečný spotřebitel.“ (srov. str. 36 prvostupňového rozhodnutí žalovaného). Z odůvodnění druhostupňového rozhodnutí žalovaného vyplývá, že převzal skutkové a právní závěry prvostupňového rozhodnutí, pouze formulačně upřesnil znění bodu e) 1. výroku prvostupňového rozhodnutí a uzavřel, že „Ve správním řízení č.j. S 1/03 bylo prokázáno, že účastník řízení, společnost ČESKÝ TELECOM zneužila svého dominantního postavení na trhu poskytování veřejných telefonních služeb určených podnikatelským subjektům prostřednictvím veřejných pevných telekomunikačních sítí tím, že s podnikatelskými subjekty uzavírá smlouvy na poskytování cenových plánů ve změně Všeobecných podmínek, ve kterých zavazuje tyto podnikatelské subjekty „věrnostními rabaty“, čímž nejenže vytváří bariéru pro rozvoj konkurenčního prostředí na předmětném relevantním trhu, ale zároveň toto jednání vede k cenové diskriminaci ostatních podnikatelských subjektů, které se účastníkovi řízení nezavázaly.“ (srov. str. 13 - 14 druhostupňového rozhodnutí žalovaného).

Zákon nepostihuje samotný fakt dominantního postavení, ani tento fakt sám o sobě není předmětem reprobace. Definice dominantního postavení tedy nemá velký normativní význam, neboť z ní nelze vyvodit žádné negativní právní důsledky. Proto v každém posuzovaném případě je nezbytně nutné, aby byly vyvozeny účinky chování dominantního subjektu na soutěž a jednoznačně vysloveno a logicky zdůvodněno, zda je zkoumané konkrétní jednání závadné či zda jde naopak o jednání bezvadné. Je tedy třeba zdůraznit, že to není dominance, kterou zákon postihuje, ale její zneužití. Účelem zákazu zneužití dominantního postavení pak není ochrana jednotlivých soutěžitelů - konkurentů dominantního subjektu proti každému jeho jednání, které je jim z jistých důvodů nepohodlné.

Z komentářové literatury lze v této souvislosti zmínit: „Aby totiž bylo možné určité jednání postihnout jako zneužití dominantního postavení, musí existovat souvislost mezi stavem dominance, relevantním jednáním a jeho negativním důsledkem pro soutěž na primárním, popř. i odvozeném trhu.“ viz Munková, J., Kindl, J. Zákon o ochraně hospodářské soutěže. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2007, 93-94 s.

Je tedy zřejmé, že samo zneužití dominantního postavení je objektivní kategorie, které nevyžaduje zavinění, ale v každém posuzovaném případě je nezbytně nutné zjistit příčinnou souvislost mezi stavem dominance, relevantním jednáním a jeho negativním následkem. Při posuzování konkrétního chování dominantního soutěžitele

na trhu je podstatné současně zohlednit konkrétní souvislosti každého případu, vzít v úvahu hledisko přiměřenosti daného chování a jeho možného objektivního ospravedlnění, např. zda nejde o standardní obchodní strategii či logickou reakci na soutěžní tlaky v odvětví telekomunikací. Při materiálním hodnocení věci přihlédnout rovněž ke skutečnosti, že cenová soutěž je rozhodujícím prvkem zákaznické volby, která je navíc způsobilá rozvíjet technický pokrok.

V této souvislosti srov. rozsudek SPS ve věci T-65/89, BPB Industries and British Gypsum, ECR 1993 II, s. 389: „Skutečnost, že podnik zaujímá dominantní postavení, jej nemůže zbavit práva chránit své obchodní zájmy, jsou-li napadeny, a takovému podniku musí být poskytnuto právo podniknout takové rozumné kroky, které pokládá za vhodné k ochraně těchto zájmů; na druhé straně nemůže být takové chování omluveno, jestliže jeho skutečným účelem je posílení dominantního postavení a jeho zneužití.“

Z učebnicové literatury lze dále doplnit: „Na druhé straně se ovšem postuluje jistá vyšší odpovědnost podniku v dominantním postavení za své tržní chování. Podle rozsudku ESD ve věci Michelin má podnik v dominantním postavení „zvláštní odpovědnost nepřipustit, aby jeho jednání narušilo existující soutěž na společném trhu“. Jak dalece lze vykládat tuto zvláštní či vyšší odpovědnost, vyplývá toliko z judikatury ESD, s opatrným dodatkem, že, „konkrétní rozsah vyšší odpovědnosti záleží na okolnostech daného případu“ (Compagnie Maritime Belge Transports v. Komise, věc T 24/93), takže nelze takový postulát vyslovit obecně bez vztahu ke konkrétnímu jednání a zhodnocení jeho přiměřenosti a legitimacy.“ viz Munková, J., Svoboda, P., Kindl, J. Soutěžní právo. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2006 174 s.

Z odůvodnění prvostupňového ani druhostupňového rozhodnutí žalovaného nevyplývají konkrétní srozumitelné a přezkoumatelné závěry o faktické újmě způsobené šetřeným jednáním žalobce ve vztahu ostatním soutěžitelům a spotřebitelům a jejich hmatatelných důsledcích. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se žalovaný zabývá újmou pouze konstatováním, že postupem žalobce při uplatňování zvýhodněných cenových plánů vzniká újma jiným soutěžitelům či spotřebitelům a v části týkající se uložené pokuty. V odůvodnění druhostupňového rozhodnutí žalovaný dále uvedl: „*Ve správním řízení č.j. S 1/03 došlo vůči ostatním soutěžitelům - alternativním operátorům k vytváření bariéry pro rozvoj konkurenčního prostředí; újmu by však bylo možno jen obtížně vyčíslit. Pokud jde o újmu spotřebitelů, pak je možné konstatovat, že zneužití dominantního postavení na relevantním trhu má v konečném důsledku téměř vždy negativní dopad na spotřebitele. Ve správním řízení se újma spotřebitelů projevila nejen u zavázaných zákazníků účastníka řízení, ale rovněž u zákazníků nezavázaných, u nichž vedlo jednání společnosti ČESKÝ TELECOM k cenové diskriminaci.*“ (srov. str. 13 druhostupňového rozhodnutí žalovaného). Žalovaný újmu způsobenou žalobcem a její konkrétní projevy na relevantním trhu srozumitelně a přezkoumatelně neodůvodnil, byť v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně uvedl, že újmu je povinen prokázat, tedy byl si vědom této své zákonné povinnosti, ovšem z obsahu odůvodnění je zřejmé, že převzal pouze teoretické učebnicové závěry o možných obecných dopadech jednání dominantního

soutěžitele na ostatní soutěžitele a spotřebitele. V tomto směru soud konkrétní a jednoznačné závěry žalovaného v dané věci postrádá, tudíž nemá co by přezkoumával.

Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.1.2005, č.j. 2 A 13/2002-425, (www.nssoud.cz): „...role Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže primárně nespočívá ve tvorbě cenové politiky, ani nenahrazuje nefunkční obchodní vztahy, nesupluje ani organizace vystupující na ochranu spotřebitele. Jeho úkolem je zasáhnout ve prospěch funkčního a férového trhu tam, kde je hospodářská soutěž ohrožena. Úřad musí rozpoznat, kdy nedochází k narušení soutěže, byť jsou formální znaky naplněny, resp. kdy není třeba zásahu, neboť se jednání na kvalitě soutěžního prostředí neprojeví. ... jestliže tedy má být ve smyslu § 1 odst. 1 zákona považována za účel zákona ochrana hospodářské soutěže na trhu proti jejímu narušení, pak za základ je třeba považovat právě zjištění, že k takovému narušení soutěže skutečně mohlo dojít či došlo, a to v materiálním, nikoli jen formálním smyslu.“

K požadavku řádného odůvodnění přijatého rozhodnutí lze připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.5.2008, č.j. 4 Ans 9/2007-197, (www.nssoud.cz): „Z imperativu zákonnosti činnosti orgánů veřejné moci, z principu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny ve spojení s čl. 1 Ústavy), jakož i ze zákazu libovůle orgánů veřejné moci konečně plyne požadavek odůvodnit přijaté rozhodnutí. Dle ustálené judikatury Ústavního soudu je náležité odůvodnění, které srozumitelně a plně vyloží důvody pro přijaté rozhodnutí, pojistkou proti libovůli a nekonzistenci rozhodování orgánů veřejné moci (srov. kupř. náleze ze dne 20.6.1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, Sb. n. u. ÚS, sv. 3, č. 34, s. 257; náleze ze dne 26.6.1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, Sb. n. u. ÚS, sv. 8, č. 85, s. 287; k neústavnosti absence odůvodnění v rozhodování, viz náleze ze dne 11.2.2004, sp. zn. Pl. ÚS 1/03, č. 153/2004 Sb. či náleze ze dne 15.7.2004, sp. zn. II. ÚS 594/02, Sb. n. u. ÚS, sv. 34, č. 99, s. 57). Ke stejným závěrům ostatně dospívá i judikatura zdejšího soudu (srov. kupř. rozsudek ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS či rozsudek ze dne 9.10.2007, č.j. 2 As 18/2007-115, www.nssoud.cz).“ Dále např. náleze Ústavního soudu ze dne 12.6.2000, č.j. I. ÚS 331/98: „Také stav, kdy odůvodnění správního rozhodnutí postrádá náležitosti uvedené v § 47 odst. 3 zák. č. 71/1967 Sb., totiž může vést ve svých důsledcích k tomu, že se stává nepřezkoumatelným, a proto může představovat a zpravidla také představuje porušení ústavně zaručeného práva na soudní ochranu a jinou ochranou uvedeného v článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“

Již toto samo procesní pochybení žalovaného by bylo postačující k tomu, aby soud bez dalšího napadená rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu je k dalšímu řízení. Ovšem zejména vzhledem k časovému odstupu od podání žaloby, se soud rozhodl zabývat se a vypořádat prioritní žalobní námitku vznesenou žalobcem, která se týká problematiky tzv. smluvního hovorného. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v jeho zrušujícím rozsudku v této věci (§ 110 odst. 3 s.ř.s.), je posouzení otázky charakteru tzv. smluvního hovorného - buď jako množstevního nebo věrnostního rabatu - zásadní pro závěr, zda jednání žalobce bylo zneužitím dominantního postavení.

Z obsahu jednotlivých všeobecných podmínek pro poskytování cenových plánů, které byly žalovaným posuzovány zejména vyplývá: „V rámci každého cenového plánu je stanoveno smluvní hovorné. Smluvní hovorné představuje ve finančním vyjádření objem fakticky uskutečněných hovorů z podnikatelských stanic zákazníka (dále jen smluvní hovorné). Smluvní hovorné se vztahuje vždy k jednomu zúčtovacímu období. Délka zúčtovacího období je zpravidla 30, resp. 31 dní. Pokud objem hovorové korespondence za jedno zúčtovací období, uskutečněný z podnikových stanic zahrnutý do zvolených cenových plánů, je ve finančním vyjádření nižší, než smluvní hovorné stanovené pro zvolený cenový plán, účtuje se zákazníkovi kromě ceny za uskutečněné hovory ještě rozdíl mezi výší smluvního hovorného a cenou za uskutečněné hovory. Předmětný rozdíl se vyčíslí jako samostatná položka na Vyúčtování za telekomunikační služby (dále jen telefonní účet) s názvem „Vyúčtování smluvního hovorného“. Pokud objem hovorové korespondence za jedno zúčtovací období je ve finančním vyjádření roven nebo vyšší než smluvní hovorné, účtuje se tento objem hovorové korespondence v plné výši dle cen platných pro zvolený cenový plán.“

Skutečný obsah a smysl právního termínu, který je uveden v písemném ujednání účastníků, musí být v případě pochybností nejprve vykládán prostředky gramatickými (z hlediska možného významu jednotlivých použitých pojmů), logickými (z hlediska vzájemné návaznosti použitých pojmů) či systematickými (z hlediska řazení pojmů ve struktuře celého právního úkonu). Při zohlednění těchto výkladových hledisek dospívá soud k závěru, že obsah tzv. smluvního hovorného je vystavěn na principu objemovém, který je aplikován u zákazníků žalobce, kteří si zvolili daný cenový plán a to bez ohledu na to, zda za zúčtovací období (zpravidla 30, resp. 31 dní) dosáhnou sjednaného objemu hovorů dle zvoleného cenového plánu ve finančním vyjádření (tzn. smluvního hovorného) či nikoli. Pokud zákazník žalobce v jednom zúčtovacím období nedosáhne sjednaného objemu hovorného, jehož je třeba dosáhnout pro přiznání sjednané objemové slevy dle zvoleného cenového plánu, je mu vyúčtován rozdíl mezi výší smluvního hovorného a cenou za uskutečněné hovory. Tzv. vyúčtování smluvního hovorného tedy představuje při zohlednění výše specifikovaných hledisek ujednání, které ve své podstatě zajišťuje žalobci vrácení neoprávněně čerpané objemové slevy jeho zákazníkem, který nesplnil ujednání jím zvoleného cenového plánu.

Jednoznačné závěry žalovaného v napadených rozhodnutích týkající se posouzení obsahu předmětných ujednání jako tzv. věrnostních rabatů však nemají oporu v konkrétních ujednáních posuzovaných podkladů jeho rozhodnutí a výslovný odkaz na případ Deutsche Post AG, case 2001/354/EC je nepřipadný a vytržený z kontextu.

Pokud jde o žalovaným použitý termín rabat, tento je encyklopedicky zpracován takto: „Rabat je srážka nebo sleva z kupní ceny poskytovaná odběrateli při fakturaci nebo dodatečně dobropisem. Jde o opatření k podpoře prodeje a je součástí celkové prodejní politiky dodavatelů. Příkladem může být množstevní rabat poskytovaný v závislosti na množství odebraného zboží, sezónní rabat při nákupu mimo hlavní sezónu, obrátový rabat, poskytovaný jako dobropis po dosažení určitého

obratu v průběhu stanoveného období apod.“ viz Prof. Žák, M. a kolektiv autorů, Velká ekonomická encyklopedie. Linde Praha, a.s., 1999, 589 s.

K systému množstevních rabatů se komunitární soutěžní praxe již ustálila a výhrady zásadnějšího charakteru v rámci aplikace soutěžních předpisů k ní nejsou. V dalším řízení tedy bude nezbytně nutné, aby žalovaný vyvodil konkrétní důsledky chování žalobce při poskytování tzv. množstevních rabatů, provedl objektivní právně-ekonomickou analýzu předmětné záležitosti, své rozhodnutí řádně odůvodnil a neopomněl se zabývat faktickou příčinnou souvislostí mezi stavem dominance, relevantním jednáním žalobce a jeho případným negativním následkem, bude-li shledán. Závěry nového rozhodnutí žalovaného si soud nedovoluje předjímat, neboť po řádném vyhodnocení šetřené záležitosti, může žalovaný dospět k opakovanému závěru, že jednání žalobce bylo protisoutěžní, ovšem může dospět i k závěru opačnému.

V této souvislosti lze z učebnicové literatury připomenou „*Příkladem obojace hodnotitelného postupu může být poskytování množstevních slev (rabatů) dominantním prodávajícím. Jednou může jít o zneužití a jindy o řádný soutěžní postup.*“ srov. Eliáš, K., Bejček, J., Hajn, P., Ježek, J. a kol. Kurs obchodního práva. Obecná část. Soutěžní právo. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, 451 s.

Pro úplnost pak soud k námitce žalobce týkající se tzv. vyúčtování smluvního hovorného podotýká, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaného je v tomto směru značně obecné, toliko konstatující - a to bez detailnějšího rozboru - pouze cenové plány BUSINESS PREMIUM a BUSINESS BENEFIT, tudíž není co mohlo být podrobeno soudnímu přezkumu. Odůvodnění druhostupňového rozhodnutí žalovaného se touto problematikou rovněž blíže nezabývá, jen ji prostě zmiňuje v rámci tzv. věrnostních rabatů.

Právní závěr soudu týkající se problematiky tzv. smluvního hovorného je tedy jasně odůvodněn v návaznosti na obsah posuzovaného ujednání a žalovaný je jím v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s). Prostřednictvím tohoto prioritního závěru, jak bylo zdůrazněno Nejvyšším správním soudem v jeho zrušujícím rozsudku, pak bude na žalovaném, aby provedl řádnou právně-ekonomickou analýzu šetřené záležitosti, zejména provedl srovnání produktů ostatních soutěžitelů na jím vymezeném relevantním trhu, posoudil a odůvodnil důsledky chování žalobce pro samotnou soutěž a její faktický dopad na strukturu trhu a vyjádřil zcela konkrétní projevy vlivu na soutěž v důsledku chování žalobce vůči jiným soutěžitelům a zavázaným i nezavázaným spotřebitelům. Své rozhodnutí řádně odůvodní, přičemž současně řádně odůvodní své navazující závěry týkající se problematiky právního posouzení charakteru jednotlivých smluv na poskytnutí cenových plánů, ustanovení o vypovězení smlouvy před určitým předem stanoveným datem, uplatňování individuálních podmínek, a to jak samostatně, tak i v rámci aplikace Winback/Retence programu a posoudí problematiku doby pronájmu telefonních ústředěn, neboť tento přezkum soudem je s přihlédnutím k výše uvedeným závěrům ve svých důsledcích nadbytečný.

V.2 Námitka rozporu s ustanovením § 22 ZOHS

S přihlédnutím ke skutečnosti, že ve věci samé byla napadená rozhodnutí žalovaného zrušena, je rovněž nadbytečné zabývat se námitkou žalobce týkající se neoprávněnosti uložené pokuty. Tato nadbytečnost vychází z faktu, že výše pokuty uložené za správní delikt může být odůvodněna toliko obsahem skutku, který se stal předmětem porušení zákona a byl vymezen výrokovou částí rozhodnutí.

V této souvislosti soud pouze okrajově připomíná, že při stanovení výše pokuty by mělo být zohledněno i prokázané zjištění, zda k porušení zákona došlo úmyslně nebo z nedbalosti a rovněž to, zda žalovaný souběžně ukládá také opatření k nápravě či nikoli.

K požadavku řádného odůvodnění ukládané pokuty pak lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.3.2008, č.j. 4 As 51/2007-68, www.nssoud.cz, podle něhož: *„řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. ... Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění výše pokuty bylo přezkoumatelné.“* Dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.5.2002, č.j. 4 As 47/2004-87, www.nssoud.cz, podle něhož: *„Při přezkoumání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, správní soud nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž pouze zkoumá, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených zákonem (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).“*

V.3 Námitka rozporu s ustanovením § 23 ZOHS

V případě této námítky, jde o naprosto stejnou situaci jako u předchozí námítky týkající se rozporu s ustanovením § 22 ZOHS. Napadená rozhodnutí žalovaného ve věci samé byla zrušena, proto vypořádávat tuto námitku je rovněž nadbytečné.

Soud si však dovoluje v souvislosti s touto námitkou žalobce poznamenat, že v rámci prvostupňového rozhodnutí žalovaného, nebyla opatření k nápravě vůbec nijak odůvodněna. Vzhledem k tomu, že odůvodnění rozhodnutí je jeho nedílnou součástí, nemůže bez něj jeho výroková část sama o sobě v žádném případě obstát. Jedná se tedy o procesní pochybení žalovaného, přičemž v rámci odůvodnění druhostupňového rozhodnutí se žalovaný zmínil toliko o lhůtách pro splnění uložených opatření k nápravě, které shledal za dostatečné. Lze tedy uzavřít, že postup žalovaného se v tomto směru pohybuje na samé hranici zásady dvojnásobnosti správního řízení

K tomu srov. např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26.2.1993, sp. zn. 6 A 48/92: *„Správní odvolací orgán je povinen přezkoumat napadené rozhodnutí“*

v celém rozsahu a je-li to nutné, řízení doplnit, popřípadě zjištěné vady odstranit (§ 59 odst. 1 spr. ř.). ... Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“

VI. Závěr

Jedním ze základních atributů právního státu je důvěra konkrétního právního subjektu v rozhodovací činnost orgánů moci zákonodárné, výkonné či soudní. Snaha o nastolení stavu, kdy subjekt může důvěřovat v akty státu a v jejich věcnou správnost, je základním předpokladem uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu.

Proto s odkazem na výše prezentované závěry soudu nezbylo, než rozhodnutí žalovaného vydaná ve druhém i prvním stupni správního řízení, pro vady řízení v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. bez nařízení jednání zrušit, a to pro nedostatek důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadených rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Soud tedy postupoval v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s ustanovením § 78 odst. 3 a 4 s.ř.s. věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1, věta první, s.ř.s. podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, ve spojení s ustanovením § 110 odst. 2, věta první, s.ř.s., podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Náklady řízení ve věci úspěšného žalobce v původním řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč, z mimosmluvní odměny právního zástupce žalobce ve výši 1.000,- Kč za jeden úkon právní služby v souladu s ustanovením § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif – dále jen „AT“) ve znění účinném do 31.8.2006, a to za tyto úkony právní služby: 1. převzetí a příprava zastoupení ze dne 5.2.2004, 2. písemné podání soudu ze dne 10.2.2004, 3. písemné podání soudu ze dne 17.8.2004 (stanovisko k rozhodování bez jednání – srov. rozsudek VS v Praze ze dne 30.1.1998, sp. zn. 6 A 205/95) - ve výši ½ v souladu s ustanovením § 11 odst. 2,3 AT, ze 3 náhrad hotových výdajů po 75,- Kč v souladu s ustanovením § 13 odst. 1,3 AT a z 19 % DPH ve výši 517,75 Kč v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s.ř.s., tj. za původní řízení před soudem se jedná o částku

ve výši 5.242,75 Kč. Náklady řízení žalobce o kasační stížnosti sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč, z mimosmluvní odměny právního zástupce žalobce ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon právní služby v souladu s ustanovením § 7 bod 5. a § 9 odst. 3 písm. f) AT ve znění účinném od 1.9.2006, a to za tento úkon právní služby: písemné podání soudu ze dne 4.4.2007, z 1 náhrady hotových výdajů ve výši 300,- Kč v souladu s ustanovením § 13 odst. 1,3 AT a z 19 % DPH ve výši 456,- Kč v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s.ř.s., tj. za řízení o kasační stížnosti se jedná o částku ve výši 5.856,- Kč. Náklady řízení žalobce z nového řízení o žalobě sestávají z mimosmluvní odměny právního zástupce žalobce ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon právní služby v souladu s ustanovením § 7 bod 5. a § 9 odst. 3 písm. f) AT, a to za tyto úkony právní služby: 1. písemné podání soudu ze dne 6.10.2008, 2. písemné podání soudu ze dne 26.3.2009, ze 2 náhrad hotových výdajů po 300,- Kč v souladu s ustanovením § 13 odst. 1,3 AT a dále z 19% DPH ve výši 912,- Kč v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s.ř.s., tj. za nové řízení před soudem se jedná o částku ve výši 5.712,- Kč. Celkem se jedná o částku ve výši 16.810,75 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit přímo k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Radka Pokorného, advokáta AK Pokorný, Wagner & spol., se sídlem v Praze 1, Karolíny Světlé 301/8. Ke splnění této povinnosti pak soud stanovil lhůtu třiceti dnů od právní moci rozsudku, neboť tuto považuje za přiměřenou.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Krajský soud v Brně dne 15. prosince 2009

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu

